

9. Feb. 1840

FAKTA

Dato:
9. Feb. 1840

Sidetal:
Dagbog C, side 41-42

Dagbogens placering:
Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS1974-33

Omtalte personer:
Jens Adolf Jerichau

TRANSSKRIFTION

9de Søndag

Skreven i min Bog det meste af Formiddagen. Kl 12 spadseerede vi i det deiligste Veir ud af Porta St: Sebastiani, hvor vi strax blev overrasket ved at see en Tarrantella udført af saa maleriske og characteristiske Folk, som jeg endnu aldrig kan sige at have været Vidne til; thi saavel Spillemanden med sin uhyre Guitar¹ som Sangeren, Værten ved Osteriet og de forbigaaende og dandsende Landfolk og Rommere var Alt saa ganske i Character som det vel var muligt at tænke sig. Aldrig har jeg seet en Maler saaledes opfatte Naturen, som den her viste sig for os idag. Efter i nogen Tiid som Tilskuere at have glædet os ved dette Skue, gik vi viidere, og traate da ind i den nær ved liggende lille Kirke Domine quo vadis, og fortsatte vi da Veien derfra til St: Se- 42• bastiani hvor vi lode os viise Catacomberne; men længe dvælede vi ikke i disse, da Rose yttrede Frygt for et Par Landfolk, der havde betjent sig af den gode Leilighed for ogsaa at faae de underjordiske Gange at see. Denne Frygt var imidlertid saare ugrundet; thi Menneskene vare efter min Meening saare godmodige, og Intet havde de yttret eller foretaget dem, der kunne berettige os til at tænke mindre fordeelagtigt om dem. Det gik imidlertid ud over Rose selv, der derfor kun fik en meget ringe Deel af Gangene at see. Vi gik derfra viidere ud af Veien forbi Sicilia Metella's Monument og saa langt at vi blot endnu havde meget kort til Roma veccia; men vi maatte strandse for idag, vis vi endnu ville tilbage til Byen førend Mørket falt paa. Vi besteege altsaa et gl Monument noget afsides fra Veien, og nøde fra dette Punkt den herlige Udsigt over Campagnen til de smukt oplyste Bjerge. Øjeblikket var meget gunstigt, Sneen i Sabinerbjergene gjorde en ypperlig Efect, og Vandledningerne der trække sig hen af Sletten og forsvinder i det Fjerne, kan jeg aldrig betrakte uden den inderligste Glæde. Hvor gjerne var jeg vandret viidere. Ruinerne af Roma veccia indbøde mig saa lokkende til ogsaa at dvæle i deres Nærhed. Men vi vente tilbage, og ankom først ved Ave Maria hos Lepre, hvor vi ved et slet Maaltid kun blev ilde lønnede for vor lange Spadseeren. Derfra gik vi at besøge nogle Indkjøb og tilbragte, da ogsaa nogen Tiid i Kaffe Scharra, hvorpaa vi trætte, hvad Legemet angaar vente tilbage til vort enlige Hjem. Dog Jericau² besøgte os, og de faae Tiimer der var tilbage blev da ogsaa ganske godt fordrevne. Dagen havde jeg tilbragt saare godt og behageligt efter min Meening, og jeg tror ogsaa at Rose var tilfreds med en Dag, som var den i Danmark midt om Sommeren.

¹ Denne skikkelse vendte Rørbye senere tilbage til i sit studie En mandolin-spiller fra Rom.

² Jens Adolf Jerichau.

